

Arrest

nr. 293 506 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 april 2021. Op 26 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juli 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 18 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Bar Bahar in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U ging tot de zesde graad naar school. Daarnaast volgde u les in de moskee van het dorp. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn.

Ongeveer veertien jaar geleden kregen uw maternale ooms, paternale ooms en vader problemen met ene [H. Q.]. [H. Q.] wilde iets bouwen op de openbare begraafplaats, waar uw familieleden tegen waren. Dit escaleerde tot een gewapend conflict, waarbij uw vader, uw broer [S.] en drie neven werden gedood.

Ongeveer twee tot tweeënhalve maand vóór uw vertrek kregen u en uw neef [A.] ruzie met [Q. K.] en [K.], de twee zonen van [H. A.]. Zij waren beiden lid van de Taliban. U moest het irrigatiewater voor de velden delen. Toen hun tijd om was en ze het water in jullie richting dienden te verleggen, deden ze dit niet. Uw neef [A.] sloeg [K.]. Veertien dagen na deze schermutseling hielden de Amerikanen en het leger een nachtelijke raid op de controlepost waar [Q. K.] en [K.] zich bevonden, nl. in Sur Dagħ. Veertien Taliban waaronder [K.] kwamen om het leven bij deze aanval. Vijftien dagen na deze raid beschuldigde [H. A.] jullie beiden van spionage voor de overheid. Toen u en [A.] van de moskee naar huis wandelden, werden jullie beschoten door drie gemaskerde mannen op een motor. Jullie geraakten beiden gewond. Dorpelingen en familieleden kwamen op het geluid af, waarna jullie ooms jullie naar het ziekenhuis brachten. Uw wonde werd gehecht. [A.] was ernstiger gewond. U bleef tien dagen bij hem in het ziekenhuis, waarna hij overleed. U bleef nog twee dagen extra, waarna u terugkeerde naar het dorp. Een maand na uw terugkeer naar het dorp kwamen de Taliban voor een eerste maal langs. Uw jongere broer [S.] opende de deur. De Taliban waren met tien, twaalf of vijftien personen en vroegen waar u was. [S.] zei dat u niet thuis was. Acht, negen of tien dagen later kwamen de Taliban weer langs op zoek naar u, maar klopten niet aan en gingen weer weg. Twintig dagen na het tweede bezoek van de Taliban - twee jaar en acht maanden geleden - verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië en Polen, waar u gearresteerd werd. U reisde verder via Hongarije, Slowakije en Duitsland. Vervolgens arriveerde u in België, waar u op 26 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Twintig dagen na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 werd uw broer [S.] ontvoerd door de Taliban. U weet niet of hij nog in leven is. Uw broer [K.] informeerde bij het districtshuis en het provinciehuis, maar niemand kon hem zeggen waar uw broer [S.] zich bevond.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste moet opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd; u verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 25 mei 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is. Dat u geboren zou zijn op [xx.xx.] 2004 en aldus minderjarig zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aantasten. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat [K.] en [Q. K.], de kinderen van [A.] die tevens bij de Taliban waren, uw neef langs vaders zijde genaamd [A.] hebben geslagen. U verklaarde verder dat [A.] hierdoor gewond was (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter verklaart u bij het CGVS dat het [A.] was die [K.] heeft geslagen tijdens het handgemeen (NPO, p.17). Dat u bij de DVZ een andere aanvaller en slachtoffer

aanduidt dan op het CGVS doet de wenkbrauwen fronsen. Het betreft namelijk een Talib, alsook zouden volgens uw verklaringen een raid en een aanval op uzelf en uw neef hebben plaatsgevonden omwille van dit handgemeen. Deze uiteenlopende verklaringen doen twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas. Voorts verklaart u aanvankelijk dat [Q. K.] één van de veertien personen was die gedood werd tijdens de nachtelijke raid. U zegt vertelt hierover het volgende: "Tien dagen later was [Q. K.] - een Taliban-commandant - doodgegaan in een Amerikaanse nachtelijke raid in Sur Dagh. Als resultaat zijn veertien mensen inclusief [K.] zelf daar gedood" (NPO, p.14). Vervolgens verklaart u echter dat het veertien personen betrof inclusief [K.], wanneer u gevraagd wordt of u weet om hoeveel slachtoffers het ging (NPO, p.17). Dat u opnieuw hierin niet consistent kan zijn, is opmerkelijk.

Ten derde dragen tal van andere onlogische en weinig aannemelijke zaken bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag. U verklaart dat de vader van [K.] en [Q. K.] genaamd [H. A.] jullie beiden beschuldigde van spionage, vijftien dagen na de raid (NPO, p.14). Echter verbaast het dat hij meer dan twee weken zou hebben gewacht om deze beschuldiging te uiten indien hij het op jullie had gemunt. Daarenboven ontstond het handgemeen tussen u en uw neef en de twee Taliban omwille van de verdeling van het irrigatiewater, een motief dat geen enkele link heeft met de controleposten van de Taliban waarop de raid plaatsvond. Het is aldus onduidelijk waarom jullie verantwoordelijk zouden worden geacht voor het uitvoeren van deze raid. Verder stelt u dat u en [A.] gewond geraakten in een aanval onderweg naar de moskee (NPO, p.14). Gevraagd hoe de Taliban uw locatie kenden, antwoordt u dat iemand jullie waarschijnlijk heeft bespioneerd (NPO, p.20). Dit betreft louter een veronderstelling van uwentwege dat op geen enkel concreet element is gestoeld. Voorts verklaart u dat uw ooms en neven u en [A.] naar het ziekenhuis brachten. U had een oppervlakkige verwonding, echter was [A.] er erger aan toe, zo stelt u. U bleef tien dagen bij [A.] waarna hij overleed en u nog twee dagen extra in het ziekenhuis verbleef (NPO, p.15 & p.20). De reden gevraagd waarom u nog twee dagen extra bleef aangezien uw verwonding vrij oppervlakkig was, verklaart u dat uw familie aandrong dat u diende te wachten om terug te keren. Het ziekenhuis liet u twee dagen extra overnachten zo vertelt u. Verduidelijking gevraagd om welke reden het ziekenhuis deze gunst zou hebben verschaft aan u, aangezien zij u geen zorgen meer dienden te verstrekken, vertelt u dat uw paternale ooms en hun zonen het ziekenhuis hadden ingelicht over de situatie. Echter is het weinig aannemelijk dat het ziekenhuis een patiënt met een oppervlakkige wonde die slechts gehecht diende te worden, zomaar twaalf dagen van onderdak voorziet. Daarenboven wordt u gevraagd om welke reden u dan toch na twee dagen naar huis terugkeerde aangezien u de situatie niet veilig achtte, antwoordt u dat [A.] begraven werd en uw broers hierdoor vermoedden dat er verder niets meer zou voorvallen (NPO, p.21). Echter blijft het onduidelijk waarom twee dagen het verschil zouden hebben gemaakt, en u daaropvolgend naar huis zou zijn teruggekeerd; meer zelfs uw broers er vanuit gingen dat er geen gevaar meer was. De vaststelling dat u terugkeerde naar het dorp waar de Taliban aanwezig waren en waar u bovendien reeds op straat zou zijn beschoten - met fatale gevolgen voor uw neef [A.] - tart alle logica. Dit strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie; men moge verwachten dat u zichzelf in veiligheid brengt gezien de omstandigheden. Voorts stelt u dat u vervolgens een maand thuis blijft, waarna de Taliban uw woning bezochten op zoek naar u (NPO, p.21). Op de vraag of u tijdens de periode na uw terugkeer in het ziekenhuis veiligheidsmaatregelen heeft genomen, antwoordt u dat u niet naar buiten ging. Gevraagd of u dan nog iets deed om uzelf veilig te stellen, antwoordt u negatief (NPO, p.23). Het is wel erg frappant dat u besluit zich thuis te vestigen. Indien de Taliban u zouden willen lastig vallen, kan men verwachten dat dit de eerste locatie is waar zij u zouden opzoeken. Voorts nam u geen enkele andere veiligheidsmaatregel volgens uw verklaringen, wat eveneens de ernst van uw voorgehouden vrees in grote mate relativeert. Men moge verwachten dat u alles in het werk stelt om uzelf te beschermen, zoals reeds werd opgemerkt. Dat u dan gewoon thuis bleef, waar u makkelijk te vinden was, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. U vertelt verder dat de Taliban een maand na uw thuiskomst jullie gezinswoning bezochten en uw jongere broer [S.] hen te woord stond. Ze vroegen of u reeds was teruggekeerd, waarop [S.] negatief antwoordde, zo stelt u, waarna de Taliban weer vertrokken (NPO, p.21). Dergelijke voorstelling van de handelwijze van de Taliban staat evenwel in schril contrast met uw verklaringen omtrent de eerdere aanpak van de Taliban, namelijk dat u op straat werd beschoten door drie mannen op een motor (NPO, p.14-15). In het licht van deze verklaringen is de door u geschetste "zachte" aanpak van de Taliban tegenover u dan ook erg twijfelachtig. Indien de Taliban u effectief wilden opsporen is het namelijk bevreemdend dat ze niet besluiten uw woning binnen te komen en een huiszoeking uit te voeren. Dat uw broer hen simpelweg kon afschepen, zeggende dat u er niet was, tart alle verbeelding. Daarenboven verklaart u dat de Taliban met tien, twaalf of vijftien personen waren; dat zij zulke grote middelen inzetten op zoek naar u, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen, te meer ze onverricht ter zake moesten terugkeren. Het is aldus weinig aannemelijk dat zij met deze grote groep aan strijders weer zouden zijn vertrokken zonder enige poging te doen jullie woning te controleren op uw aanwezigheid. De manier waarop u de zaken schetst is allesbehalve aannemelijk te noemen.

Ook uw verklaringen omtrent het tweede bezoek van de Taliban aan de ouderlijke woning blijkt weinig aannemelijk te zijn. U stelt dat zij acht, negen of tien dagen na het eerste bezoek terug keerden naar jullie huis. Enkel uw moeder was aanwezig in de woning en zij zag vier of vijf Taliban rond het gastenhuis wandelen, zo vertelt u (NPO, p.22). Echter kwamen de Taliban niet tot aan de deur, gezien uw moeder de deur had gesloten. Gevraagd of de Taliban dan hebben aangeklopt, antwoordt u van 'niet' (NPO, p.23). Ook bij dit tweede bezoek kunnen vraagtekens geplaatst worden. Dat de Taliban zo veel moeite doen om u op te sporen, nl. dat zij een tweede maal naar jullie woning komen en vervolgens niet eens op de deur kloppen om aan te geven dat zij binnen wilden zijn, hoewel zij niet kunnen weten wie zich achter die deur bevond, tart opnieuw alle verbeelding. Daarenboven is het volstrekt onduidelijk om welke reden u na het eerste bezoek nog in de ouderlijke woning zou zijn gebleven. Wederom heeft u zichzelf niet in veiligheid gebracht, maar bleef u gewoon op de plaats waar u het makkelijkst te vinden was - niettegenstaande de Taliban geen enkele doorgedreven poging ondernamen om ook effectief de woning te controleren op uw aanwezigheid. Elke logica is hier dan ook zoek. Vervolgens verliet u pas twintig dagen na het tweede bezoek van de Taliban het land, wat bijdraagt tot beoordeling van het CGVS: dit strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie. Bovenstaande volstrekt onlogische en onaannemelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Bijgevolge kan er ook geen geloof gehecht worden aan het vervolg van uw asielrelaas. Desalniettemin wijst het CGVS ook op het ongeloofwaardige karakter van dit vervolg, dat eveneens bol staat van onlogische verklaringen. U wordt gevraagd of er nog iets is voorgevallen betreffende uw situatie nadat u het land had verlaten, waarop u antwoordt dat er niets meer is gebeurd (NPO, p.15). Echter wordt u vervolgens nogmaals gevraagd of u na uw vertrek nog iets heeft vernomen in verband met deze problemen met de Taliban, waarop u plots vertelt dat uw broer [S.] ontvoerd werd door de Taliban twintig dagen na de machtsovername in 2021 (NPO, p.24). Deze verklaringen blijken volstrekt onaannemelijk, gezien u dit pas aan het einde van uw persoonlijk onderhoud aanhaalt, wanneer u dit een tweede maal wordt gevraagd. Dat u dit verontrustend element al niet onmiddellijk aanhaalde, toen er werd gepeild naar de actualiteit van uw problemen, is andermaal veelzeggend. Daarenboven wordt u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd over uw broers en zussen te vertellen. Nergens vermeldt u dat uw broer [S.] meegenomen zou zijn geweest door de Taliban. Integendeel, u vermeldt wél dat [S.] het leven heeft gelaten, doch stelt u voorts dat de rest van jullie gezin in Bar Bahar verblijft (NPO, p.11). Als klap op de vuurpijl verklaart u dat uw moeder momenteel bij [K.] en [S.] verblijft, net als alle andere gezinsleden (NPO, p.12). Geconfronteerd met deze vaststellingen, verklaart u dat het CGVS u hier niet specifiek over heeft bevestigd. Dat uw broer werd meegenomen kan men bezwaarlijk een detail noemen; deze informatie is volstrekt belangrijk én relevant voor uw asielrelaas en dient u zelf spontaan aan te reiken. Dat u bovendien specifiek verklaart dat uw gezinsleden allen samenwonen, bevestigt dat uw laattijdige verklaringen omtrent uw broers vermissing als ongeloofwaardig moeten worden aanzien.

Ten vierde kan er weinig geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging op basis van het gronddispuut en de problemen die daaruit zijn ontstaan, alsmede het overlijden van uw vader en andere familieleden. U verklaart dat uw familie een gronddispuut kende met [H. Q.] omtrent een begraafplaats (NPO, p.11). [H. Q.] wilde winkels bouwen op jullie begraafplaats, waarna uw paternale ooms hem probeerden te stoppen, zo vertelt u verder (NPO, p.26). Uw vader, uw broer [S.] en drie neven werden gedood en uw broer [K.] geraakte gewond bij een vuurgevecht dat hieruit voortvloeide (NPO, p.27). U stelt echter zelf dat deze vijandigheden veertien jaar geleden plaatsvonden en dat zij jullie mensen doodden. U zegt hierover: "Ze mogen ons niet opnieuw pijn doen" (NPO, p.27). U maakt aldus niet aannemelijk dat u een geronde vrees koestert omwille van dit grondenconflict. Bovendien is sinds het vuurgevecht veertien jaar geleden niets meer voorgevallen tussen beide partijen (NPO, p.27), wat maakt dat dit motief voor uw verzoek om internationale bescherming niet als actueel noch als dringend kan worden beschouwd. Verder wenst het CGVS hierbij aan te stippen dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde dat uw vader ongeveer tien jaar eerder was overleden (Minderjarigefiche, p.2, d.d. 26/04/2021). Vervolgens verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader ongeveer vijftien jaar geleden was overleden (vragenlijst DVZ, vraag 13, d.d. 08/07/2021). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 7 juli 2022, ongeveer een jaar na uw verklaring bij de DVZ, stelt u dat uw vader ongeveer veertien jaar geleden was overleden (NPO, p.10 & p.26). Dat u wisselende verklaringen aflegt over het moment waarop uw vader zou zijn overleden, komt uw geloofwaardigheid weerom niet ten goede.

Om af te sluiten verwijst het CGVS naar uw verklaringen dat uw broer [K.] in het verleden werkzaam was voor de Amerikanen (NPO, p.26). Vervolgens was hij werkzaam als landbouwer, wat hij nog steeds doet, zo stelt u. Hij verbleef op het moment van uw persoonlijk onderhoud in Bar Bahar. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u dit niet spontaan aanhaalt als motief voor uw verzoek om internationale bescherming. Daarenboven verblijf uw broer nog steeds in het dorp en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat hij hierom enige problemen zou kennen (NPO, p.33).

Uit geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u in Afghanistan gekend zou hebben. Daarnaast moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan -² Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en kunnen deze stukken evenmin de vaststellingen vanwege de Dienst Voogdij inzake uw leeftijdsbepaling weerleggen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_

01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20_220505.pdf], EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de Taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de Taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de Taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De Taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van

2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani district in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de Taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de Taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De Taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de Taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De Taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze vervolging vreest voor de taliban wegens persoonlijke problemen met hen en het behoren tot de sociale groep van “verwesterde Afghanen” en haar toegeschreven politieke en religieuze overtuiging. Ze meent dat de grieven van de commissaris-generaal niet draagkrachtig zijn en dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar asielverzoek aannemelijk te maken. Ze beantwoordde de vragen van de agent zo goed als ze kon. De vragen waren soms ook veel te uitgebreid voor haar profiel. Ze heeft een coherent relaas afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na een herlezing van het geheel van haar verklaringen, in samenhang met de objectieve informatie over Afghanistan zijn er volgens haar dus voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Als er nog onduidelijkheden zouden bestaan, meent ze dat hetzij verder onderzoek vereist is, hetzij haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Ze verwijst vervolgens naar arresten van de Raad. Ze stelt te zullen aantonen dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van haar verklaringen geen rekening is gehouden met haar ongeschoold profiel.

2.3. De verzoekende partij zet uiteen dat ze er zich van bewust is dat het noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad is om zich uit te spreken over een beslissing van leeftijdsbepaling. Ze verzoekt echter de Raad om rekening te houden met de volgende ontwikkelingen. Ze geeft vervolgens een uitgebreid betoog waarbij zij de nauwkeurigheid van leeftijdstests in twijfel trekt. Ze stelt vervolgens dat ze volhardt in haar verklaringen omtrent haar leeftijd. Ze is geboren op (...) februari 2004 en ze was daardoor minderjarig bij haar aankomst in België. Ook wil zij erop wijzen dat de beslissing betreffende de leeftijdsbepaling niet is opgenomen in het administratieve dossier dat aan de verzoekende partij is meegedeeld, zodat ze de inhoud ervan niet kan verifiëren. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met haar jonge leeftijd toen deze haar verhaal en haar angst beoordeelde. Ze had op zijn minst het voordeel van de twijfel moeten krijgen en haar leeftijd had niet mogen worden beschouwd als een element dat haar geloofwaardigheid zou hebben aangetast.

2.4. De verzoekende partij voert aan dat ze haar verklaringen die ze heeft afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal bevestigt. Volgens haar is het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) plaatsvinden en het gehoorverslag van de DVZ niet zo strikt te lezen. De omstandigheden van het onderhoud zijn vaak moeilijk, frustrerend en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben verzoekers om internationale bescherming vaak nog nooit een advocaat ontmoet en ze zien de noodzaak niet in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven en om alle relevante aspecten van hun relaas beknopt te presenteren. Ze zijn zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen of zonder dat de tolk het terug leest. In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij de commissaris-generaal fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Vele ondertekenen ook documenten zonder ze te lezen. Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadsman tijdens hun onderhoud op de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Ze is van mening dat hierdoor de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. Ze wenst de realiteit en de actualiteit van haar vrees te bevestigen. Ze verwijst vervolgens naar landeninformatie die volgens haar moet aantonen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk is. Ze betreurt dat het subjectieve element van vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld. Het is duidelijk dat haar persoonlijke achtergrond van groot belang is voor de beoordeling van deze vrees.

2.5. Ze stelt dat de commissaris-generaal de realiteit van haar problemen in twijfel trekt omdat hij het in de eerste plaats onlogisch vindt dat de taliban enkele dagen na de interventie van de Amerikaanse strijdkrachten gewacht hebben om de haar te verdenken. Hoewel ze erkent dat het gedrag van de taliban onlogisch lijkt, beweert ze dat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden zoals ze tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd. De verzoekende partij voegt eraan toe dat ze ten tijde van de gebeurtenissen zeer jong was en niet weet waarom de taliban zo hebben gehandeld.

2.6. De commissaris-generaal vindt het vreemd dat ze besluit terug te keren naar de gezinswoning na het incident dat heeft geleid tot haar ziekenhuisopname. Ze legt uit dat ze deze keuze om verschillende redenen heeft gemaakt. Ten eerste had ze geen andere plaats waar ze zich kon verbergen. Ten tweede

konden haar ouders het zich niet veroorloven om haar elders naar toe te sturen om haar te verbergen vanwege de beperkte financiële middelen waarover zij beschikken. Tenslotte dacht ze dat de taliban haar vergeten waren, gezien het feit dat zij pas een maand na haar vrijlating uit het ziekenhuis kwamen opdagen. Ze geloofde dat de taliban niet langer achter haar aanzaten maar helaas voor haar was dat niet het geval.

2.7. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten van de Raad en een beslissing van de vaste beroepscommissie waarmee ze wil aantonen dat als er twijfel is omtrent haar vluchtrelaas haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.8. Ze stelt vervolgens als verwesterd te worden beschouwd omdat ze Afghanistan meer dan twee jaar geleden heeft verlaten. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en arresten waarmee ze het risico op vervolging of een reëel risico op ernstige schade voor Afghanen die verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd wil aantonen en onderbouwen. Ze stelt tevens dat verwesterde Afghanen behoren tot een specifieke sociale groep. Ze stelt dat ze verwesterd is omdat ze al meer dan twee jaar in België leeft, nooit traditionele Afgaanse kleding draagt en zich casual kleedt, geen baard heeft en haar haar op een moderne manier draagt. Ze heeft duidelijk een Westerse stijl. Wat de niet-zichtbare elementen van haar verwestering betreft, heeft ze in de loop van de drie jaar die ze in Europa heeft doorgebracht, haar integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de Westerse cultuur en mores. Ze komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar. Er blijkt ook dat in de provincie Nangarhar verschillende Afgaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqani-netwerk. Ze voert aan dat ze al drie jaar in Europa is en haar gedrag en waarden aanzienlijk zijn veranderd. Bovendien is er een risico dat ze onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap daar ze lang genoeg uit het land is geweest om te verwesteren of minstens als verwesterd te worden beschouwd. Er kan ook worden aangenomen dat ze niet meer voldoende is vertrouwd met de plaatselijke gebruiken en normen.

2.9. Ze verwijst vervolgens naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen waarmee ze een beeld wil schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent dat ze in tegenstelling tot de analyse van de commissaris-generaal aantoont dat de veiligheidssituatie in Afghanistan helemaal niet goed is en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld. Het is voor haar duidelijk dat ook de gewone man, vrouw en kind in de straat slachtoffer worden en dat het geweld zeker niet enkel gericht is tegen de taliban.

2.10. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten, nieuwsartikelen en arresten waarmee ze een beeld wil schetsen van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Ze meent dat deze situatie haar recht geeft op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar de commissaris-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.12. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, krantenartikelen en arresten:

- Landinfo, *"The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban"*, 29 juni 2017;
- EASO, *"Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment"*, 10 juli 2012;
- Human Rights Watch, *"This is our opportunity to end the Taliban's use of child soldiers"*, 20 September 2021;
- EASO, *"Country of Origin Information Report"*, September 2016;
- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021;
- UNHCR, *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"*, 16 december 1998;
- UNHCR, *"Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition"*, 23 december 2004;
- UNHCR, *"Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR"*, SCIFA, 6 November 2002;

- UNHCR, “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- EASO COI query, “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 September 2020;
- Danish Refugee Council, “*Tilbagevenden til Afghanistan*”, oktober 2017;
- Save the Children, “*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*”, 2018;
- EASO COI query, “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 September 2020;
- Stahlmann, F., “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*”, 2019;
- Refugee Support Network, “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”, april 2016;
- Asylos, “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul*”, augustus 2017;
- N. MAJIDI, “*Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home*”, 16 november 2016;
- F. STAHLMANN, “*Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A*”, 28 maart 2018;
- UN Security Council, “*Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan*”, 5 oktober 2016;
- C. GLADWELL, “*No longer a child: from the UK to Afghanistan*”, Forced Migration Review 2013;
- Mixed Migration Centre, “*Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees*”, januari 2019;
- EASO Country of Origin Information Report, “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017;
- C. DAUVERGNE, “*Toward a New Framework for Understanding Political Opinion*”, Michigan Journal of International Law, 2016;
- UNHCR GUIDELINES, “*Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention*”, 28 april 2004;
- UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2019;
- Save the Children, “*From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees*”, 2018;
- B. ROGGIO, “*Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’*”, 10 juni 2020;
- Asylos, “*Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021*”, 23 september 2021;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*”, Migration Studies 2013;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*Deportation Stigma and Re-migration*”, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015;
- Refugee Support Network, “*After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan*”, april 2016;
- NANSEN, “*Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw*”, 2020;
- E. BOWERMAN, “*Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans*”, Forced Migration Review, 2017;
- EASO Country of Origin Information Report, “*Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms*”, December 2017;
- N. MAJIDI en L. HART, “*Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications*”, Migration Policy Practice 2016;
- EASO, “*Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*”, December 2020;
- EASO, “*Country of Origin Information Report*”, January 2022;
- EUAA, “*Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report*”, August 2022;
- RSF, “*Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul*”, Gandhara, “*Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander*”, 01.07.2022;
- Human Rights Council, “*Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*”, 04.03.2022;
- European Parliament, “*Answer given by High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission*”, 05.01.2022”;
- Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, 23 juni 2022;
- EUAA, “*Afghanistan - Security situation - August 2022*”;
- M. Lys, “*Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d’approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d’asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire*”, Newsletter EDEM, Février 2016;
- La Libre, “*Les Afghans aussi méritent notre aide*”, 23 maart 2022;

- VRT news, “VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: “Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit””, 31 maart 2022;
- The Constitutional Foundation, “*The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe*”, 2000;
- EASO, “Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report”, januari 2022;
- La Libre, “Afghanistan: les talibans estiment “se rapprocher” d’une reconnaissance internationale”, 3 februari 2022;
- La Libre, “*L’Afghanistan, un nouvel enfer sur terre? Ce n’est pas une fatalité*”, 17 februari 2022;
- UNHCR, “*Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l’Afghanistan*”, 17 maart 2022;
- UK Home Office, “Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban”, februari 2022;
- RTBF, “*Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l’ancien régime*”, 9 februari 2022;
- UNHCR, “*Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l’Afghanistan*”;
- United Nations News, “*Afghanistan : les Talibans tentent d’effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l’ONU*”, 17 januari 2022;
- France TV info, “*Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir*”, 16 augustus 2021;
- Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers*”, 23 juni 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 7 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022.

3.2. Tijdens de terechtzitting van 15 juni 2023 dient de verzoekende partij nog een aanvullende nota in waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- een kopie van de Belgische paspoorten van haar neven K.M. en K.J.;
- een kopie van het Belgisch paspoort van haar broer K.B.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat ze door de taliban werd beschuldigd van spionage. Ze verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. Ze is geboren in de provincie Nangarhar. Ze ging tot de zesde graad naar school en volgde les in de moskee van haar dorp. Ze stelt dat haar vader, broer en drie neven veertien jaar geleden gedood werden in een gronddispuut. Ze verklaart dat ongeveer twee maanden voor haar vertrek zij en haar neef ruzie kregen met twee leden van de taliban. De verzoekende partij moest het irrigatiewater voor de velden delen. Toen het tijd was voor de talibanleden om het water te verleggen in de richting van de verzoekende partij, deden ze dit niet. Haar neef sloeg hierom een lid van de taliban. Veertien dagen na deze schermutseling hielden de Amerikanen en het Afghaanse leger een nachtelijke raid op de controlepost waar deze twee talibanleden zich bevonden. Veertien talibanleden kwamen om het leven bij deze aanval, waaronder een talibanlid waarmee de verzoekende partij een dispuut had. Vijftien dagen na deze raid beschuldigden de taliban haar en haar neef van spionage voor de overheid. Toen ze van de moskee naar huis wandelde werd ze beschoten door drie gemaskerde mannen op een motor. Zij en haar neef raakten hierbij gewond. Ze werden beiden naar het ziekenhuis gebracht en haar neef overleed aan deze verwondingen. Een maand na haar terugkeer uit het ziekenhuis kwamen de taliban voor een eerste maal langs. Ze vroegen waar de verzoekende partij was maar haar broer zei dat de verzoekende partij niet thuis was. Acht, negen of tien dagen later kwamen de taliban weer naar haar huis maar ze klopten niet aan en ze gingen weer weg. Twintig dagen na dit tweede bezoek van de taliban verliet ze Afghanistan. Ze verklaart dat twintig dagen na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 haar broer ontvoerd werd door de taliban. Ze is niet op de hoogte of hij nog in leven is. Bij een terugkeer vreest ze gedood te worden door de taliban.

Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map ‘documenten’ in het administratief dossier): haar taskara, bij haar aanvullende nota voegt ze nog een kopie van de Belgische paspoorten van haar neven K., M., J., en een kopie van het Belgisch paspoort van K.B toe.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de taskara blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) dat dit document overigens onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. *In casu* is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen andersluidende informatie bij. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. De leeftijd van de verzoekende partij vermeld op dit document stemt niet overeen met de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd de verzoekende partij over deze mogelijkheid geïnformeerd in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij wel degelijk is opgenomen in het administratief dossier en tevens per brief aan de verzoekende partij werd medegedeeld (administratief dossier, stuk 4). Het is dan ook niet duidelijk waarom ze stelt in het verzoekschrift dat ze de inhoud van de leeftijdsbepaling niet heeft kunnen verifiëren omdat deze niet is opgenomen in het administratief dossier. De voorgelegde taskara kan *in casu* gelet op zijn beperkte bewijswaarde alsook gelet op de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen over haar leeftijd en de inhoud van de taskara dan ook niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek en de objectieve informatie in het administratief dossier.

De neergelegde kopieën van de Belgische paspoorten van K., M., J., en K.B. ondersteunen op geen enkele wijze het vluchtrelaas van de verzoekende partij noch maakt de verzoekende partij duidelijk in de aanvullende nota wat ze met deze neergelegde documenten wil aantonen. Deze documenten vormen dus geen bewijs of ondersteuning voor de verklaringen van de verzoekende partij.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt haar vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- de vaststelling dat ze zich onterecht als minderjarige voordeed daar door de Dienst Voogdij is vastgesteld dat ze 21,2 jaar oud is met een standaarddeviatie van 1,9 jaar en dus niet geboren is in 2004, haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt;
- de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas wordt aangetast daar ze op de DVZ stelt dat de talibanleden haar neef hebben geslagen tijdens de initiële schermutseling maar tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt dat haar neef de talibanleden zou hebben geslagen;
- ze tijdens het persoonlijk onderhoud geen consistente verklaringen kan afleggen over welke talibanleden, die betrokken waren bij de initiële schermutseling, tijdens de nachtelijke raid om het leven zijn gekomen;
- het onduidelijk is waarom ze door de taliban verantwoordelijk wordt geacht voor het uitvoeren van de nachtelijke raid daar (i) het verbazend is dat de taliban twee weken zou hebben gewacht om hen hiervan te beschuldigen en (ii) het initiële conflict met de taliban en de verzoekende partij betrekking

- had op het verdelen van irrigatiewater en dus geen enkele link heeft met de controlepost van de taliban waarop de raid heeft plaatsgehad;
- het slechts een loutere veronderstelling is dat de taliban de verzoekende partij en haar neef bespioneerden en zo hun locatie wisten waardoor ze hen zouden hebben aangevallen;
 - het weinig aannemelijk is dat het ziekenhuis de verzoekende partij, nu ze slechts enkele oppervlakkige verwondingen had, zomaar twaalf dagen van onderdak zou voorzien;
 - de vaststelling dat ze terugkeerde naar haar dorp waar de taliban aanwezig waren en waar ze bovendien reeds op straat beschoten was alle logica tart daar men van iemand in haar situatie kan verwachten dat deze zichzelf in veiligheid brengt;
 - het gegeven dat zij zich na haar ziekenhuisopname opnieuw thuis wou vestigen haar vrees in grote mate relateert daar enerzijds dit de eerste locatie is waar de taliban haar zou zoeken en anderzijds, ze volgens haar verklaringen, geen enkele andere veiligheidsmaatregel heeft getroffen;
 - het weinig aannemelijk dat haar broer de taliban kon afschepen door te stellen dat de verzoekende partij niet thuis was en ze evenmin het huis hebben doorzocht, terwijl de groepering met tien personen naar haar huis afgekomen is;
 - het verloop van het tweede bezoek zoals door de verzoekende partij geschetst werd, weinig aannemelijk is;
 - haar verklaringen omtrent de ontvoering van haar broer als ongeloofwaardig moeten worden gezien omdat (i) ze dit pas op het einde van haar persoonlijk onderhoud aanhaalt wanneer ze er een tweede maal naar wordt gevraagd, (ii) het veelzeggend is dat ze dit element niet vroeger aangehaald heeft toen er gepeild werd naar de actualiteit van haar problemen, (iii) ze nergens vermeldt dat haar broer ontvoerd is toen ze gevraagd werd over haar broers en zussen te vertellen, (iv) ze verklaart dat haar broer bij haar moeder in Afghanistan verblijft;
 - ze niet aannemelijk maakt dat ze een gegronde vrees koestert wegens een grondconflict daar dit conflict veertien jaar geleden plaatsvond en sindsdien hieromtrent geen voorval meer is geweest;
 - het haar geloofwaardigheid niet ten goede komt dat ze wisselende verklaringen aflegt over het moment waarop haar vader zou zijn overleden en
 - *“Om af te sluiten verwijst het CGVS naar uw verklaringen dat uw broer [K.] in het verleden werkzaam was voor de Amerikanen (NPO, p.26). Vervolgens was hij werkzaam als landbouwer, wat hij nog steeds doet, zo stelt u. Hij verbleef op het moment van uw persoonlijk onderhoud in Bar Bahar. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u dit niet spontaan aanhaalt als motief voor uw verzoek om internationale bescherming. Daarenboven verblijf uw broer nog steeds in het dorp en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat hij hierom enige problemen zou kennen (NPO, p.33).”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas. Op grond van voormelde motieven wordt terecht besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten, met name haar beweerde problemen met de taliban. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

De geboortedatum van de verzoekende partij werd vastgesteld in 1999. Dit wil zeggen dat de verzoekende partij 23 jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat de commissaris-generaal rekening had moeten houden met de *“jonge leeftijd”* van de verzoekende partij toen hij haar angst en verhaal beoordeelde. De verzoekende partij had immers reeds enige tijd de meerderjarige leeftijd bereikt. Van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming kunnen eensluidende en juiste verklaringen worden verwacht over zijn redenen van vlucht en vermeende problemen in zijn land van herkomst, *in casu* Afghanistan. De verzoekende partij laat dit echter volledig na.

Waar de verzoekende partij kritiek uit op de omstandigheden van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt ze zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien maakt de verzoekende partij met dit algemeen betoog geenszins aannemelijk dat haar gehoor in dergelijke omstandigheden heeft plaatsgevonden. Uit de vragenlijst blijkt dat haar verklaringen haar in het Pashtou werden voorgelezen en dat ze gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen (administratief dossier, stuk 7). Tevens verklaarde ze bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat haar interview bij de DVZ goed verlopen is, dat zij de tolk er goed verstond en dat zij er alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p. 3-4). Voorts gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat bij aanvang van

haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zij erop werd gewezen dat van haar bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat ze nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom ze bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat ze in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat (ii) het verslag van haar verklaringen aan haar in het Pashtou werd voorgelezen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Bovendien heeft ze op geen enkel moment – ook niet thans in haar verzoekschrift – aangehaald dat ze verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze haar werd voorgelezen. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift nog in het algemeen dat veel verzoekers pas later, tijdens hun onderhoud bij het CGVS fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ melden en documenten ondertekenen zonder ze te lezen “(bv. de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand)” en dat zij niet worden bijgestaan door hun advocaat tijdens hun onderhoud bij de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Als gevolg hiervan is verzoeker van mening dat de asielinstanties *“bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten”*. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij op geen enkel moment – ook niet in haar verzoekschrift – heeft aangehaald dat ze gedurende de procedure bepaalde documenten ondertekend heeft zonder deze te lezen. *In casu* werd bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, zoals hierboven reeds uiteengezet, aan haar gevraagd hoe haar interview bij de DVZ verlopen is (NPO, p. 3). De verzoekende partij antwoordt dat alles goed is verlopen (NPO, p. 4). Waar de verzoekende partij dus de tegenstrijdigheden in haar verklaringen op de DVZ en tijdens haar persoonlijk onderhoud tracht te verklaren door de omstandigheden van haar gehoor op de DVZ kan ze, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet worden gevolgd.

Wat betreft het gegeven dat de verzoekende partij haar verklaringen bij de DVZ zonder bijstand van een advocaat heeft afgelegd, dient benadrukt dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat de verzoekende partij niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Hoe dan ook toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij het verslag, nadat het haar werd voorgelezen, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen. Gelet op het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet met haar algemene opmerkingen over het verloop van interviews bij de DVZ niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de DVZ te verschonen.

Voorts dient de verzoekende partij aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Deze vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Zulks houdt in dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging moet kunnen objectiveren aan de hand van geloofwaardige verklaringen en/of documenten, objectieve landeninformatie en het aantonen van een causaal verband tussen de door haar aangehaalde feiten en haar vrees voor vervolging. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord ‘vluchteling’ in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de verzoekende partij thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. Uit een grondige analyse van het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij en de door haar bijgevoegde documenten blijkt dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging te objectiveren, zoals ook werd vastgesteld door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Door louter te stellen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het subjectieve element van haar vrees, zonder dit verder uit te werken in het verzoekschrift of in haar aanvullende nota, slaagt ze er niet in om haar vrees objectief aannemelijk te maken.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat het eerder verbaast dat de taliban 15 dagen zouden hebben gewacht om haar te beschuldigen van spionage, houdt de verzoekende partij aan haar verklaringen die ze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en stelt niet te weten waarom de taliban zo hebben gehandeld. Ze voert tevens aan dat ze zeer jong was ten tijde van de gebeurtenissen. Door eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal te bevestigen en eerder simplistisch aan te voeren dat ze het gedrag van de taliban niet kan verklaren, slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal over deze beschuldigingen in een ander daglicht te plaatsen. Er wordt van de verzoekende partij immers niet verwacht dat zij de drijfveren van de taliban om

op de door haar voorgehouden manier tewerk te gaan, zou toelichten. In de door de verzoekende partij zelf geschetste context is het inderdaad weinig aannemelijk dat de taliban twee weken hebben gewacht vooraleer hen te beschuldigen nu ze voorhoudt dat ze het op haar gemunt hadden. Deze gang van zaken is van iedere logica verstoken en ontbeert dan ook geloofwaardigheid.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat ze na haar bezoek aan het ziekenhuis naar huis is teruggekeerd omdat ze geen andere plaats had om zich te verbergen, haar ouders zich het niet konden veroorloven om haar elders te sturen wegens de beperkte financiële middelen waarover ze beschikten en ze dacht dat de taliban haar vergeten waren omdat ze maar een maand na haar vrijlating uit het ziekenhuis haar kwamen opzoeken bij haar thuis. Met deze argumentatie slaagt ze er echter niet in om de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te weerleggen. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij immers *"Hij werd begraven en dan kwamen mijn broers en brachten me naar huis omdat ze dachten dat er niets zou gebeuren met mij. Na een maand kwamen de Taliban naar ons huis."* (NPO, p. 21). Ze vermeldt nergens bovenstaande redenen die ze in het verzoekschrift aanbrengt die zouden moeten verklaren waarom ze na haar verblijf in het ziekenhuis naar huis zou terugkeren. Ten tweede staat haar verklaring dat haar familie beperkte financiële middelen had, haaks op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hier stelt ze immers dat haar broer S. 6500 euro heeft betaald om haar reis naar het Westen te bekostigen (NPO, p. 32). Ze stelt dat haar broer hiervoor moest lenen bij mensen en enkele zaken moest verkopen (NPO, p.32). Hieruit blijkt dat haar broer wel degelijk over aanzienlijke financiële middelen beschikte en bereid was om die voor haar veiligheid te gebruiken aangezien hij deze heeft aangewend om haar vlucht uit Afghanistan te bekostigen. Ten derde kan haar verklaring dat ze naar haar huis terugkeerde omdat ze dacht dat de taliban haar vergeten waren aangezien ze pas een maand na haar thuiskomst haar kwamen opzoeken niet overtuigen. De verzoekende partij kon bij haar terugkeer immers niet weten dat de taliban haar pas een maand na haar terugkeer opnieuw zouden opzoeken en het daarom veilig was om zich naar haar ouderlijk huis te begeven. Dit werd immers pas duidelijk een maand na haar terugkeer. Ze kon dus niet weten bij haar terugkeer of het veilig was voor haar om terug te keren en stelde zich dus mogelijks bloot aan vervolging door de taliban. Haar verklaring in het verzoekschrift dat ze dacht veilig te zijn in haar ouderlijk huis omdat de taliban haar vergeten waren kan de motivering van de commissaris-generaal dus niet weerleggen. Ten vierde stelt ze dat ze geen andere plaats had dan haar ouderlijk huis om zich te verbergen. Dit kan echter geen verklaring geven waarom ze geen andere veiligheidsmaatregelen nam, naast niet naar buiten gaan, toen ze van het ziekenhuis terug huiswaarts keerde. Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt kan immers van de taliban worden verwacht dat haar ouderlijk huis de eerste plaats is waar ze de verzoekende partij zouden gaan zoeken. Gelet op het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in om de motivering van de commissaris-generaal over haar terugkeer naar haar ouderlijk huis na haar verblijf in het ziekenhuis in een ander daglicht te plaatsen. De motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen, omdat deze pertinent en juist is, wanneer hij stelt: *"Daarenboven wordt u gevraagd om welke reden u dan toch na twee dagen naar huis terugkeerde aangezien u de situatie niet veilig achtte, antwoordt u dat [A.] begraven werd en uw broers hierdoor vermoedden dat er verder niets meer zou voorvallen (NPO, p.21). Echter blijft het onduidelijk waarom twee dagen het verschil zouden hebben gemaakt, en u daaropvolgend naar huis zou zijn teruggekeerd; meer zelfs uw broers er vanuit gingen dat er geen gevaar meer was. De vaststelling dat u terugkeerde naar het dorp waar de Taliban aanwezig waren en waar u bovendien reeds op straat zou zijn beschoten - met fatale gevolgen voor uw neef [A.] - tart alle logica. Dit strookt niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand in een dergelijke situatie; men moge verwachten dat u zichzelf in veiligheid brengt gezien de omstandigheden. Voorts stelt u dat u vervolgens een maand thuis blijft, waarna de Taliban uw woning bezochten op zoek naar u (NPO, p.21). Op de vraag of u tijdens de periode na uw terugkeer in het ziekenhuis veiligheidsmaatregelen heeft genomen, antwoordt u dat u niet naar buiten ging. Gevraagd of u dan nog iets deed om uzelf veilig te stellen, antwoordt u negatief (NPO, p.23). Het is wel erg frappant dat u besluit zich thuis te vestigen. Indien de Taliban u zouden willen lastig vallen, kan men verwachten dat dit de eerste locatie is waar zij u zouden opzoeken. Voorts nam u geen enkele andere veiligheidsmaatregel volgens uw verklaringen, wat eveneens de ernst van uw voorgehouden vrees in grote mate relativeert. Men moge verwachten dat u alles in het werk stelt om uzelf te beschermen, zoals reeds werd opgemerkt. Dat u dan gewoon thuis bleef, waar u makkelijk te vinden was, doet andermaal de wenkbrouwen fronsen."*

Verder laat zij de overige motieven van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volledig ongemoeid.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn

pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.3. De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) meer dan twee jaar in het Westen leeft, (ii) nooit Afghaanse traditionele kledij draagt en zich casual kleedt, (iii) geen baard heeft en haar haar op een moderne manier draagt, (iv) haar integratie heeft geperfectioneerd en (v) zich vertrouwd heeft gemaakt met de Westerse cultuur en mores.

6.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag

werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.5. Heden maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij zich dermate Westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van Westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Door louter erop te wijzen dat ze zich al twee jaar in België bevindt, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ze komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Ze betoogt immers enkel dat ze haar integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de Westerse cultuur en mores. Gelet op haar verklaringen slaagt ze er echter niet in om dit verder te concretiseren.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl, zoals het dragen van Westerse kledij en het hebben van een moderne haarsnit, is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij ze aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat ze bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat ze afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Gelet op haar vertrek uit Afghanistan eind 2019 blijkt dat ze op het moment van haar vertrek meerderjarig was. Hieruit volgt dat ze al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België

aankwam. Ze nam bovendien ook actief deel aan de Afghaanse samenleving: zo verklaart ze tot de zesde graad school te hebben gevolgd, naar de madrassa ging en als landbouwer heeft gewerkt (NPO, p. 8)

Ze toont niet aan dat ze deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds 26 april 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat ze nog contact heeft met haar familie (NPO, p.12). Met een verwijzing naar haar loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze daadwerkelijk is verwesterd, noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij toont hiermee niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor ze bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd/vervolgd.

In zoverre ze zou betogen dat ze zich door haar verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of ze niet 'besmet' is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door haar immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Haar betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat ze zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat ze deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat ze in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat ze Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat ze bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat betreft haar betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat ze dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie

dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan voormeld arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die haar eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de-facto*-ministers en *de-facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie

die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 en 4 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 7 juli 2022. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS